

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: V.T. L.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-41027-5/SO-2017, ve věci
dlouhodobého pobytu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 30. 6. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 6. 2017, č. j. MV-41027-5/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 12. 2. 2017, č. j. OAM-25280-16/DP-2016, jímž byla podle ustanovení § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítá, že žalovaná nesprávně potvrdila rozhodnutí Ministerstva, které zamítlo žádost žalobce z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí přitom plyne, že žádost je zamítána pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tedy nemohou zamítnout žádost z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje v ní uvedené, odůvodňují-li svá rozhodnutí tím, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku pro udělení povolení k pobytu. Shodně se žalovaná již vyjádřila ve skutkově obdobných věcech, kdy z tohoto důvodu rozhodla o zrušení prvostupňového rozhodnutí (např. rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2017, č. j. MV-47180-7/SO-2017 nebo rozhodnutí ze dne 5. 6. 2017, č. j. MV-47887-6/SO-2017). Napadeným rozhodnutím tak žalovaná porušila zásadu materiální rovnosti účastníků řízení.
3. Žádost byla zamítnuta z důvodu, že žalobce již má 26 let. Správní orgány však opomenuly, že nezaopatřenost podle ustanovení § 11 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), netrvá pouze do 26. narozenin, nýbrž po celou dobu, kdy je cizinci 26 let, tedy až do 27. narozenin. Uvedené ustanovení zákona o státní sociální podpoře neobsahuje formulaci „do dovršení 26. roku“, ale hovoří o 26. roku a žalobce bude mít 26 až do září 2017. Do té doby bude žalobce stále nezaopatřeným zletilým dítětem z důvodu soustavné přípravy na budoucí povolání. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalobce podal předmětnou žádost dne 28. 5. 2015, tj. před dovršením 26. roku věku. V průběhu řízení o žádosti však již dovršil 26. rok věku, proto ve smyslu ustanovení § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře na něj nelze pohlížet jako na nezaopatřené dítě; Ministerstvu se tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje

nepodařilo ověřit, že žalobce je stále nezaopatřeným dítětem ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře. Ministerstvu nelze přičítat k tíži, že v době vydání rozhodnutí prvního stupně žalobce již dovršil 26. rok věku, neboť již dne 24. 8. 2016 byl vyzván k odstranění vad žádosti, přičemž tyto odstranil až dne 29. 9. 2016, kdy již podmínku nezaopatřenosti ve smyslu ustanovení § 42a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nesplňoval. Podstatný je přitom právní a skutkový stav v době vydání rozhodnutí Ministerstva. Uvedená námitka navíc nebyla v odvolání nikterak uplatněna.

5. Námitku žalobce stran věku, v němž se dítě považuje na nezaopatřené, považuje žalovaná za nesprávnou, neboť následujícím dnem po dosažení 26. roku věku nejsou již osoby nezaopatřeny a vznikají jim povinnosti ve vztahu k např. oblasti sociálního zabezpečení aj. Závěrem žalovaná uvádí, že žalobcem citovaná rozhodnutí ze dne 5. 6. 2017, č. j. MV-47180-7/SO-2017, nebo ze dne 5. 6. 2017, č. j. MV-47887-6/SO-2017, nebyla vydána ve shodných případech, neboť účastníci zdaleka nedovršili 26. rok věku, a tudíž je skutková podstata věci zcela odlišná.

IV. Skutková zjištění ze správních spisů

6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 28. 5. 2015 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území podle ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců, kdy vazební osobou žalobce je jeho otec pan V. T. L. Dne 24. 8. 2016 vydalo Ministerstvo výzvu k odstranění vad žádosti, tj. k doložení náležitostí žádosti uvedených v ustanovení § 42b ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona o pobytu cizinců. Současně byl žalobce vyzván k doložení dokladu o nezaopatřenosti ve smyslu ustanovení § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Společně s výzvou byl žalobce poučen o tom, jakým způsobem má vytýkané vady odstranit a byla mu stanovena lhůta 35 dnů od doručení výzvy. Téhož dne, tj. 24. 8. 2016, Ministerstvo usnesením řízení přerušilo. Dne 29. 9. 2016 předložil žalobce Ministerstvu náležitosti žádosti, k jejichž doložení byl vyzván. Dne 5. 1. 2017 vydalo Ministerstvo vyrozumění o pokračování v řízení a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.
7. Dne 12. 2. 2017 vydalo Ministerstvo rozhodnutí, jímž byla podle ustanovení § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Rozhodnutí odůvodňuje tím, že žalobce podal předmětnou žádost dne 28. 5. 2015, tj. před dovršením 26. roku věku. V průběhu řízení ovšem 26. rok věku dovršil, tudíž na něj nelze pohlížet jako na nezaopatřené dítě.
8. Proti rozhodnutí Ministerstva podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť nezletilost netrvá pouze do 26. narozenin, ale po celou dobu, kdy je cizinci 26 let, tedy až do 27. narozenin. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a rozhodnutí Ministerstva potvrdila s tím, že žalobce nar. ... již není nezaopatřeným dítětem od ... včetně, neboť v době vydání rozhodnutí Ministerstva ze dne 12. 2. 2017 dosáhl 26. roku věku; dovršením roku dané osoby se má přitom na mysli

Shodu s prvopisem potvrzuje

den jejích narozenin shodujících se číselně s daným rokem. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí uzavírá, že doklady, které by měly prokazovat nezaopatřenost žalobce, byly Ministerstvu doloženy v době, kdy již žalobce dovršil 26. rok věku a současně se nepodařilo ověřit, že by splňoval i jiné podmínky ve smyslu ustanovení § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

V. Právní posouzení krajským soudem

9. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci řízení souhlasili.
10. Podle ustanovení § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.*
11. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
12. Podle ustanovení § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roven studiu na středních nebo vysokých školách v České republice.*
13. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře *za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).*
14. K námitce žalobce, že nezaopatřenost netrvá pouze do 26. narozenin, nýbrž po celou dobu, kdy je cizinci 26 let, tedy až do 27. narozenin, uvádí krajský soud následující. Zákon o státní sociální podpoře pracuje ve výše citovaném ustanovení s obratem „nejdéle však do 26. roku věku“. Doslovně shodnou konstrukci užívá zákonodárce i v jiných předpisech upravujících oblast sociální zabezpečení [srov. např. ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění]. Krajský soud se tedy zabýval tím, zda zákonodárce zamýšlel stanovit nejvýše přípustnou věkovou hranici pro nezaopatřenost skutečností dovršení 26. roku věku, nebo skutečností dovršení 26. roku věku včetně, tj. fakticky navázat podmínku věku až k dosažení 27. roku života. Z prostého jazykové výkladu lze usoudit, že maximální možná věková hranice pro fikci nezaopatřenosti dítěte je stanovena ke dni dovršení 26. roku života. Pokud by zákonodárce zamýšlel dobu fikce nezaopatřenosti prodloužit až ke dni dovršení 27.

Shodu s prvopisem potvrzuje

roku života, učinil by tak, s ohledem na právní jistotu adresátů právních norem, např. obratem „nejdéle však do 27. roku věku“ nebo „nejdéle však do 26. roku věku včetně“ apod. Z hlediska jazykového výkladu tak krajský soud v citovaném ustanoveného neshledává být jedinou indicií podporující výklad žalobce. Uvedený závěr podporuje i odborná literatura z oblasti práva sociálního zabezpečení, kdy uvádí, že „další etapa je věnována přípravě dítěte na budoucí povolání a je podle zákona o státní sociální podpoře ohraničena

26. rokem věku dítěte. *Nastane-li sociální událost spočívající v dosažení tohoto věku dítěte, dochází k zániku právního vztahu, v jehož důsledku jsou poskytovány některé dávky státní sociální podpory nebo důchodového pojištění*“ (podtržení provedl krajský soud) [viz TRÖSTER, Petr. *Právo sociálního zabezpečení*. 4., přeprac. a dopl. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2008. Beckovy právnické učebnice. ISBN 978-80-7400-032-4]. Ač ve vztahu k zákonu o důchodovém pojištění, je závěr o nejvýše přípustné době fikce nezaopatřenosti podpořen i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2006, č. j. 4 Ads 6/2005-46, dle něhož „studenta vysoké školy nelze pro účely posuzování sociální potřeby po dosažení věku 26 let pokládat za nezaopatřené dítě podle § 20 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění“ (podtržení provedl krajský soud). Tato žalobní námitka tak důvodná není.

15. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí pro chybné podřazení důvodu zamítnutí žádosti pod ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce, nesplňuje – li podmínku pro povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze současně konstatovat, že se splnění této podmínky nepodařilo ověřit; totéž žalovaný podle žalobce konstatoval i v jiné věci. Ani s tímto názorem žalobce se krajský soud neztotožnil. V posuzované věci žalobce požádal o udělení dlouhodobého víza za účelem sloučení rodiny jako zletilé nezaopatřené dítě cizince s povoleným pobytem, tedy podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen "společné soužití rodiny") je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem*. Toto ustanovení tedy zakotvuje podmínky pro oprávnění cizince podat žádost za účelem společného soužití rodiny. Splnění podmínek pro povolení k dlouhodobému pobytu je však cizinec – žalobce – povinen doložit s ohledem na koncentraci správního řízení, vyplývající z § 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ke dni rozhodnutí správního orgánu. Ke dni rozhodnutí Ministerstva však z žalobcem předložených dokladů nebylo možno ověřit jeho nezaopatřenost, neboť tuto podmínku dosažením 26. roku věku přestal splňovat, a proto z předložených dokladů nevyplývala. Za této situace postupovalo Ministerstvo správně, když žádost žalobce podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítlo, a žalovaná správně prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Za situace, kdy žalobce ke dni podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podmínku nezaopatřenosti ve smyslu nedosažení 26. roku věku splňoval, ke dni rozhodnutí však již nikoliv, zákon o pobytu cizinců jiný postup neumožňuje; zejména by byl chybný postup žalobcem navržený, tedy zamítnutí žádosti z důvodu nesplnění podmínky ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, právě proto, že ke dni podání žádosti zde uvedené podmínky splněny byly. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje

16. Vzhledem k nedůvodnosti žaloby ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a soud mu ho proto nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. července 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu